

dvokovalci ter njih plačani „tintenkuliji“,
 na pusti hladne. Pribijemo le, da trdi
 Grafenauer ni v nobenem klubu.
 divjak! Dobro, veseli nas to. Sicer je
 da so pisali vsi slovenski listi, da je
 Grafenauer v „jugoslovanski“ klub. Ako
 tega oficijelno ni storil, potem nas to le
 Šs bolj pa bi nas veselilo, ako bi orglar
 poslanec enkrat označil svoj program. Pove-
 je treba, kakšni stranki, kakšnemu nazi-
 in nuenju pripada! Pa ne s psovkami,
 z resnimi besedami. Klerikalec ni Gra-
 fener, kajti drugače bi šel in poljubil pokorno
 pominžno Šušteršiču roko. Liberallec ni,
 če bi se vsedel poleg Hribarja. Krop ni
 čista voda tudi ni. Kaj si torej, Grafenauer?
 Zaradi nemške veselice v Sp. Dravogradu
 razgajajo prvaški listi v godbo c. in k. paš-
 la št. 17 iz Celovca, čes da je igrala „vse-
 stika, naravnost protiaavstrijske“ pesni...
 v nemščini! „Wacht am Rhein“ je torej
 avstrijska pesen. Zakaj? Ali zato, ker
 letinja že leta in leta z Nemčijo in Italijo
 potrebni trozvezi?... Sicer pa je ves ta
 izročilni rumel“ prvaških časnikov malo
 „komedijantovski, hinavski. Vam prva-
 in klerikalec je za Avstrijo toliko, kakor
 škanski eneg. Saj ste vendar panslavisti
 oca. Saj sanjate vendar o novi „Iliriji“,
 „jugoslovanski državi“! Saj si že-
 vendar z družnje s srbskimi kraljemorilci
 Balkanskimi banditi! Saj je vendar ves vaš
 naprjen v uresničenje večne duhov-
 te nadvlade! „Patriotje“ ste, — kadar
 denuncirati nemškega sosedu. Za
 doma pa se požvižgate na Avstrijo in de-
 vate v slovenske, izdajalske besede.
 nastajate pred lastnimi durmi!
 Duhovniška izobrazba. V zadnjem „Š Miru“
 selski duhovnik tamošnjega učitelja.
 ali smo v dotičnem prav katoliškem članku
 bele psovke: „norec“, „šolmašter“, „ga pes
 poroha“, „nemčur“, „pob“, itd. Prosimo,
 piše rimsko-katoliški duhovnik
 svojem bližnemu! Einspieler in Podgorc, to
 glodovi vajnega dela! Zato sta vidva odgo-
 ra za tako podivjanost.
 Zopet obsojeni klerikalec. V Labudu je bil
 zadnji volitvami najboljši agitator za
 kaplana Walcharja neki Jos. Krusch,
 Baumgartner. Mož je pri svoji agitaciji
 lagal, da se je kar kadilo. Med drugim
 kili tudi posestnico Katerino Hamusch. Zato
 moral pred sodnijo za odpuščenje prositi,
 K družstvu „Südmark“ in sodnijske stroške v
 98 K 36 h plačati. Tako naj se zgodi
 nam črnim lažnivcem!
 Hujskaci — avanzirajo! Razmere na Koroš-
 postavljajo vedno bolj čudne. Največji huj-
 prihajajo naprej in avanzirajo. Zdaj je
 stal znani prvaški duhovnik dr. Lambert
 knezoškofijski dvorni kaplan. Na Koroš-
 bodo razmere kmalu tako daleč dozorele,
 na Štajerskem. Vera postaja duhovščini
 briga, glavna stvar pa ji je politično
 pakanje.
 Prizivne razprave. Prizivno sodišče v Ce-
 razpravljalo te dni o sodbi, s katero
 bil obsojen dr. Messiner na 50 K globe, ker
 imenoval farški „Josefverein“ za „nekrščan-
 soga“. Sodišče je razveljavilo prvo sodbo in je
 dr. Messiner tedaj oproščeno. Isti dan se je
 šla razprava o prizivu urednika g. Maier
 od „Landeszeitung“. Urednik je bil svoj
 obsojen, ker je imenoval župnika Snediča
 „kraj“. Tudi to sodbo je sodišče razveljavilo
 je bil Maier-Höffern oproščeno.
 Od koroških železnic. Poslanec Dobernig
 vabil te dni na ministra vprašanje glede
 tega pomanjkanja vozov na železnici Celovec
 senice. Res je potrebno, da se tu nekaj
 stene. Izletnikov v Rožno dolino je vedno več,
 vendar pa vedno premalo. — Poslanec Nagele
 se že zavzema za železnico, za katero je
 bil delovati in ki bi bila v veliko korist
 njegovemu okraju. Tako delujejo napredni po-
 Grafenauer pa — se blamira!
 Dobrotnik. V Celovcu je umrl baron Seenus,
 je zapustil nemškemu šolskemu društvu
 1000 K
 Gad je pičil neko deklico v občini Šmerče.
 se nabaja v smrtni nevarnosti.

Z nožem je obsuval svojo nekdanjo ljubico,
 neko kelnerico pri Lesjaku v Porečah, njen čestilec.
 Bik je umoril 64 letnega hlapca Tomaža
 Zwischenberger iz občine Lipa.
 Nevihta v Labudu. 6. julija m. je divjala
 v Labudu nevihta. Posestniku A. Koplecku je
 ubila strela 2 in pol letnega konja in ima mož
 500 K škode.
 Bolnik zdravnika ugriznil. V Beljaku je ugriz-
 nil neki bolnik dr. Hocka, ko ga je ta ravno
 operiral. Dr. Hock je valed tega težko obolel.
 Strela je ubila na beljaški alpi (Villacher-
 Alpe) 4 konje. Škode je nad 2.400 kron.
 Po svetu.
 Fabrika zrušila se je v Filadelfiji. 40 oseb
 je bilo ubitih.
 Nesreča v cerkvi. V neki občini na Toskan-
 skem so blagoslovili nove zvonove. Ali komaj
 so pričeli zvoniti, ko so novi zvonovi doli padli
 in ubili več oseb.
 6 oseb strela ubila. V Nemet-Szent-Petru
 na Ogrskem je zbežalo pri nevihti 6 oseb v
 neko kočo. Strela je udarila v kočo in ubila
 vseh 6 oseb.
 Človeška beštija. V Lrovu (Galicija) je zve-
 zala krčmarica Sarah Spitzer svojo 6 letno
 hčerko in ji vlivala vroče olje tako dolgo v
 usta, dokler ni nesrečni otrok umrl.
 Kuga v Indiji je velikanska. V prvih 3 me-
 secih tega leta je obolelo nad 500.000 oseb na
 kugi. Od oktobra 1896 do konca 1. 1900 je
 umrlo v Indiji čez 403.700 oseb na kugi, od
 1. 1900 do 1905 pa čez 3 milijone oseb. To so
 grozne številke.

Za dom in družino.
 Tobakove konce (po domače „čike“) treba
 nabirati. Tobakov sok ali prah je namreč iz-
 borno sredstvo proti malemu mrčesju v vrstu.
 Konce treba posušiti.

Gospodarske.
 Poročilo o ptujskem sejmu. (Sejem s konji,
 živino in svinjami dne 17. julija 1907.) Vkljub
 deževnemu vremenu je bilo prignanih 222 konj,
 1.195 komadov goveje živine in 685 svinj.
 Trgovina je bila pri malo zvišanih cenah zelo
 živahna in se je skoraj vse prodalo.
 Gorje hiši, ki ima zapravljivo gospodinjstvo.
 Na „Brinjevem vrhu“ gospodari Tone Brbinc,
 mož najboljših starosti. Tonetovo posestvo je bilo
 še pred petimi leti, ko je umrla Tonetova mati
 Ktra, eno najlepših v vasi. Niti krajcarja dolga
 ni bilo na njem, da, še celo nekoliko razposo-
 jenega denarja je imel Tone med sosedu. Danes
 pa je Tonetovo premoženje zadolženo, tako za-
 dolženo, da se oglasi dan na dan beričev boben
 na dvorišču. Vsi ljudje v vasi se čudijo, kako je
 moglo priti to tako hitro. Saj ni Tone ne pi-
 janec, ne igralec niti se ne oblači gosposko,
 niti ne hodi po nepotrebnem z doma. Priden
 pa je bil tudi Tone, kakor prava mravlja. Pa
 tudi ni Tone kak nazadnjak, kakor jih je v vasi
 celo število, ne, on čita kmetijske liste in knjige,
 kedarkoli mu dopušča prosti čas in se tudi
 ravna po tem, kar bere. In vendar gre njegovo
 gospodarstvo tako naglo rakovo pot. Vprašajte
 zakaj? Pa vam povemo. Tone Brbinc iznad
 „Brinjevega vrha“ bil je priden gospodar, toda
 bil je preveč popustljiv nasproti svoji ljubi
 ženi Urši. Urša, Tonetova žena, to vam je bila
 prava vaška pošta. O najmanjšem dogodku, ki
 se je vršil v vasi, znala je praviči Urša na dolgo
 in široko. Kakor po brzjavi seznanila se je v
 kratkem ne samo v spodnji, marveč tudi v
 gornji vasi, vse o čemur je dobila Urša sporo-
 čilo. Prav zato so jo najbrže imenovali tudi s
 pridevkom „Telegraf“. Urša je vedela včasih tudi
 za take dogodke, kateri se niso nikdar vršili.
 Na „Brinjevem vrhu“ bilo je nekako zbirališče
 vseh radovednih žena iz vasi. Posebno pogosto-
 ma si videl tu Nežo Klepetaco. Dasi je včasih
 Tone zarentačil na to ali ono babišče, ki mu
 je brez posebnega posla prihajalo v hišo, vendar
 ni to mnogo pomagalo. Pa je prišlo, ko se je
 prepričalo, da je Tone z doma. Kako bi pa ne
 prišle uboge ženi h dobri Urši, ki jih je tako
 rada postregla s kofetom, samo da se je za-
 mogla do dobrega nagovoriti. „Sedite botra,

sedite, da vam skuham malo kofe.“ „E saj ni
 čreba botra ne. Pa naj bo no, ker ste tako
 dobra.“ „Malka, teči brž po dva kila cukra v
 štacuno. Reci naj zapišejo, bomo že plačali. Eh,
 saj tudi kofeta je več malo; vzemi tudi en kilo
 kofe. Reci, naj dajo onega dobrega in ne takih
 smeti, kakor zadnjikrat.“ Tako se je navadno
 začel pogovor na „Brinjevem vrhu“, ko je prišla
 Neža v poseto, nadaljeval pa se je, dokler se
 niso zašlišali gospodarjevi klici na dvorišču.
 Mlada Malka pa je tekala v štacuno, kjer je
 dobila vedno zavitek bonbončkov. Sedaj je pri-
 nesla kofe in sladkor, potem je tekla po štruce
 belega kruha, potem po cikorijski, riž itd. Urša
 pa je kuhala svojim prijateljicam — vaškim kle-
 petuljam. Da ni šlo radi tega na „Brinjevem
 vrhu“ vse v najboljšem redu si lahko mislimo.
 Ne samo, da je Urša možovo premoženje preveč
 delila med svoje prijateljice, marveč s svojim
 klepetanjem zanemarjala je tudi gospodinjstvo
 opravila. Po smrti Tonetove matere bila sta
 nered in nesnaga na „Brinjevem vrhu“ tako-
 rekoč doma. „Jaz ne morem vsemu kaj“, izgo-
 varjala se je Urša vedno nasproti Tonetu. Ko-
 likokrat je moral požirati Tone slino, mesto na
 pol kuhane večerje, katero je Urša po dokon-
 čanih „avdijencah“ v naglici napravila. Lačni
 prešiči cvilili so včasih tako, da jih je bilo sli-
 šati celo na drugi konec vasi, ker jih je Urša
 v svojih „dialogih“ popolnoma pozabila. Samo
 včasih so bili zadovoljni s svojo gospodinj-
 to. To je bilo večinoma taktat, ko je šel gospodar bolj
 daleč z doma in se je Urša nadjala, da ga ne
 bo tako brž domu. V takem slučaju si je mis-
 lila Urša: kaj se bom trudila s kuhanjem, pa
 je tekla v podstrežje ter zajela s košem precej
 globoko v kup turščice, katero je vrgla v pre-
 šičeje korito. „Saj Tone ne bo znal za to“, si
 je pri tem mislila. Tudi kokoši, njene prijate-
 ljice, so morale včasih brez večerje spat. Pov-
 darjamo pa, samo včasih, ko je imela Urša po-
 sebno važno razpravo. No, Urša se je pa s to
 nemarnostjo sama kaznovala, ker ni dobila na-
 slednji dan v kurniku toliko jajc, kakor po na-
 vadi. In to je ona tako rada cvrla, oh tako
 rada! Zato pa ni štedila pri kokoših ne s turš-
 čico, ne z ajdo, ne s ovosom, ne s pšenico. Kar
 po poln lonec zrnja je vrgla na dvorišče. Seveda
 so pozobali večino tega zrnja vrabci, katerih je
 bilo na „Brinjevem vrhu“ velika čreda. Njim ni
 bilo treba tu ne orati, ne sejati a želi so vseeno.
 Zato je bil okoli „Brinjevega vrha“ pravi živ
 zav. Urša je bila, od kar je prevzela ona gospo-
 dinjstvo, kakor pravimo, „odprta“ žena. Vse bi
 rada razdala. Ne samo vaše klepetulje, marveč
 tudi drugi ljudje so jo radi obiskovali. Kedar
 so prišle ciganke v vas, tekle so naprej h Urši
 pogledat. Vselej so dobile precejšen kos slanine.
 Posebno one, ki so znale boljše lagati, niso šle
 praznih rok z „Brinjevega vrha“. Lončarji so
 tudi mnogo zaslužili pri Urši. Rajši nego v de-
 narju plačevala je Urša lonce in sklede, katerih
 je jako mnogo razbila, v naravi z ječmenom,
 s fižolom ali s pšenico. Lonc velja toliko, kakor
 ječmen, s katerim ga napolniš. Čim več lonc,
 več zrnja treba. Proti temu, da je bila nasproti
 baramem radodarna, nočemo nič reči, ker so ti
 ljudje navadno potrebni. Tone Brbinc ni bil z
 gospodinjstvom svoje žene kaj zadovoljen. To ji
 je dal večkrat s prijazno besedo tudi razumeti
 in večkrat se je namenil, da bo nastopil bolj
 ojestro, toda njegovo jezo je vedno premagala
 ljubezen do svoje žene. Še celo takrat, ko mu
 je prinesel štacunar dolgi račun o kavi, slad-
 korju in drugih štacunarjih rečeh, ni rekel ženi
 drugega, kakor „kam si za božjo voljo dela
 toliko reči! Saj ni bilo prej, dokler je živela
 mati, nikdar kaj takega!“ Urša je pričakovala
 daljšo pridigo, zato je bila zadovoljna, da se je
 izklopala iz zadrege na tako priprost način. To
 ji je dalo tudi pogum, da so postajali računi
 od časa do časa večji. Tone Brbinc prideloval
 je sicer precej žita, prodal pa ga ni niti zrna.
 Še pred veliko nočjo pa je moral kupovati
 moko. Temu se ne smemo čuditi, če pomislimo,
 da je razpolagala Urša v podstrežju. Celo zabelo,
 katera je za časa matere vedno dočakala nove
 kolone, je pričela Urša že poleti jemati v štacuni
 na kredit. Prodati ni mogel Tone nič drugega,
 nego nekoliko vina. Ker je imel dve molzni
 kravi, bi se dalo včasih kaj masla spraviti v
 denar, toda večina mleka porabila se je za kofe